

Tietyt jäsenvaltiot käyttävät tällä hetkellä rajoitusmahdollisuutta, josta määrätään tariffi- ja tilastonimikkeistöä ja yhteisestä tullitariffista annetun asetuksen (ETY) 2658/87 ja yhteisön tullittomuusjärjestelmän luomisesta annetun asetuksen (ETY) 0918/83 muuttamisesta 3 päivänä toukokuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) 1315/88⁽²⁾ 113 artiklassa seuraavaa:

”Hyötymoottoriajoneuvojen ja erityiskäyttöön tarkoitettujen konttien tavanomaisten säiliöiden sisältämän polttoaineen osalta jäsenvaltiot voivat rajoittaa tullittomuuden soveltamisen 200 litraan ajoneuvoa, erityiskäyttöön tarkoitettua konttia ja matkaa kohti.”

Neuvosto valtuutti komission vuoden 1995 joulukuussa neuvottelemaan Bulgarian, Unkarin ja Romanian kanssa sopimukset, jotta tavaroiden maantiekuljetuksille ja yhdistettyjen kuljetusten edistämiseksi saataisiin määrättyä tietyt ehdot maantieajoneuvojen kauttakulkuliikenteen helpottamiseksi sopimuspuolten alueella. Sopimukset parafoitiin Bulgarian kanssa vuoden 1998 joulukuussa ja Unkarin kanssa vuoden 1999 huhtikuussa ja Romanian kanssa neuvotteluja jatketaan. Yli 200 litran polttoainemääriin sovellettavista tuontitullivapautuksista keskustellaan neuvostossa kuitenkin edelleen.

⁽¹⁾ EYVL L 56, 27.2.1994.

⁽²⁾ EYVL L 123, 17.5.1988.

(2000/C 170 E/107)

KIRJALLINEN KYSYMYS E-1752/99

esittäjä(t): Olivier Dupuis (TDI) komissiolle

(1. lokakuuta 1999)

Aihe: Päivälehtien liitteet ja kuluttajien oikeudet

Osassa Euroopan unionin maista yhä useampi päivälehti myy viikkoliitteitä. Nämä liitteet myydään yhtenä viikonpäivänä lehden tavanomaisen painoksen mukana niin, että lehden hinta on tuona päivänä huomattavasti korkeampi. Lehden säännöllisillä ja satunnaisilla lukijoilla ei ole oikeutta hyväksyä liitteen hankkimista tai kieltäytyä siitä.

Eikö komissio katsokin, että tämä käytäntö loukkaa kuluttajan oikeuksia, koska kuluttaja pakotetaan näin ostamaan kaksi täysin toisistaan erillistä tuotetta?

Eikö komissio katsokin, että käsitteen ”liite” tulisi jo itsessään pitää sisällään se, että kuluttajalla on mahdollisuus tehdä päätös liitteen ostamisesta tai ostamatta jättämisestä, koska tästä on maksettava lisäsumma, ja että kuluttajalla on joka tapauksessa oltava oikeus ostaa vain perustuote (päivälehti) samaan hintaan kuin muinakin päivinä?

Mihin toimiin komissio on ryhtynyt tai aikoo ryhtyä taatakseen kuluttajille tämän oikeuden?

Mario Montin komission puolesta antama vastaus

(8. marraskuuta 1999)

Yksipuoliset päätökset päivälehtien hinnoista ja viikkoliitteen myynnistä tavanomaisen painoksen mukana korkeampaan hintaan riippuvat pohjimmiltaan kunkin julkaisijan omasta harkinnasta eivätkä ne tavallisesti kuulu kilpailua rajoittavien sopimusten kieltämisestä (EY:n perustamissopimuksen 81 artikla, entinen 85 artikla) ja määräävän aseman väärinkäyttöä (EY:n perustamissopimuksen 82 artikla, entinen 86 artikla) koskevien perustamissopimuksen kilpailusääntöjen soveltamisalaan.

Tässä tapauksessa vaikuttaa siltä, että korkeamman hinnan periminen liitteen sisältävistä päivälehdistä ei ole päivälehtien julkaisijoiden yhdenmukainen käytäntö kaikissa jäsenvaltioissa. Joissakin tapauksissa päivälehden hintaa nostetaan viikkoliitteen vuoksi vain vähän tai ei ollenkaan. Sen vuoksi ei voida osoittaa, että kaikki päivälehtien julkaisijat olisivat yhteensovittaneet viikkoliitekäytäntönsä tavalla, joka mahdollisesti rajoittaa kilpailua.

Koska kyse on päivälehdistä eikä erikoisjulkaisuista, jotka alallaan nauttimansa arvostuksen vuoksi voisivat helpommin saada erittäin vahvan aseman markkinoilla, ei kyse todennäköisesti ole määräävän aseman väärinkäytöstä. Yleensä ottaen korkeampaan hintaan myytävä liitteen sisältävä päivälehti kilpailee jokaisessa jäsenvaltiossa muiden päivälehtien kanssa, jotka joko perivät maksun viikkoliitteestä tai eivät peri. Tämän vuoksi tällaisen lehden ei voida katsoa olevan määräävässä asemassa, mikä on ehdoton edellytys 82 artiklan soveltamiselle.

Tämän perusteella arvoisan parlamentin jäsenen kuvailema päivälehtien myyntiin liittyvä käytäntö ei kuulu yhteisön kilpailuoikeuden soveltamisalaan.

(2000/C 170 E/108)

KIRJALLINEN KYSYMYS E-1753/99

esittäjä(t): Marcello Dell'Utri (PPE-DE) komissiolle

(1. lokakuuta 1999)

Aihe: Tiedotuskanavien käyttö kansalaisille tiedottamiseen

Eurobarometrissä (51.0 maaliskuuta 1999, kuva 2.8) julkaistujen tietojen mukaan vain 3 % EU:n kansalaisista, jotka tarvitsevat tietoa Euroopan unionista, käyttää EU:n tiedotustoimistoja, eurotietokeskuksia ja -pisteitä tai -kirjastoja.

Kysyisinkin komissiolta voidaanko sen mielestä tätä lukua pitää riittävänä asetetut tavoitteet huomioon ottaen ja voidaanko kustannus-hyötysuhdetta pitää tyydyttävänä?

Ellei, mitä komissio aikoo tehdä kehittääkseen tiedotuskanavia niin, että niiden toiminta tehostuisi ja vastaisi paremmin kansalaisten tarpeita?

Koska ongelma johtuu osittain myös siitä, etteivät kansalaiset edes tiedä tällaisten toimipisteiden olemassaolosta, mitä komissio aikoo tehdä parantaakseen niitä koskevaa tiedotusta?

Viviane Redingin komission puolesta antama vastaus

(10. marraskuuta 1999)

Arvoisan parlamentin jäsenen saamat tiedot edustavat kansalaisille tehtyyn kyselyyn annettujen vastausten keskiarvoa. Kyselyyn osallistui kunkin jäsenvaltion väestöstä edustava otos. Laajoilla mielipidekyselyillä voidaan mitata helpommin ja tarkemmin mielipiteitä ja asenteita kuin tietynlaista käyttäytymistä. Jäsenvaltioista saatu keskimääräinen vastausprosentti (3 %) merkitsee yli 12 000 000:aa kansalaista. Määrä ei tietenkään ole erityisen mittava verrattuna jäsenvaltioiden väestön kokonaismäärään, mutta kyseessä on kuitenkin huomattava määrä kansalaisia, jotka ilmoittavat hakevansa vapaaehtoisesti tietoa ja olevansa tietoisia nykyisistä tiedotusrakenteista. Jos lisäksi tarkastellaan tuloksia jäsenvaltioittain, voidaan todeta, että erityisesti Pohjoismaissa, joissa väestö on tottunut hakemaan tietoa aktiivisesti, komission edustustojen, parlamentin tiedotustoimistojen sekä tiedotuspisteiden puoleen kääntyvän väestön osuus on 7–9 % kyselyn kohteena olleesta väestöstä, mikä on jo hyvä tulos.

Saaduista tuloksista on lisäksi otettava huomioon, että kysymyksissä ei nimenomaisesti tuotu esiin kaikkia olemassa olevia tiedotuskanavia – esimerkiksi maaseudun tiedotus- ja toimintakeskuksia tai yliopistojen eurotietokeskuksia taikka kaupunkifoorumeita – eivätkä vastaajat näin ollen voineet edes mainita niitä.

Vaikuttaisi siltä, että edustustoista tai tiedotuskeskuksista tietävien ihmisten määrä ja näiden rakenteiden perustamiseen liittyvät kustannukset eivät ole suorassa suhteessa. Yhteisön edustustot ja tiedotuskeskukset tiedottavat kyllä ihmisille, mutta niiden tiedotustoimet on usein suunnattu ”välilliselle yleisölle” kuten televisiolle, lehdistölle, poliittisille tahoille ja tiedotusvälineille. Nämä puolestaan toimittavat saamansa tiedot yleisölle, joka ei yleensä tiedä, mistä nämä tiedot ovat peräisin.